

Γιὰ βάλι τοῦ χιράκι σου 'ς τὴν ἀργυρῇ σακκούλλα,
 ἂν ἔχῃς γρόσια, δῶσι μας, φλουριὰ μὴν τὰ λυπᾶσι
 (ἀργυρῇ σακκούλλα = ἀργυροῦφαντον ἢ δι' ἀργύρου πεποι-
 κιλμένον ἢ πλήρες νομισμάτων βαλάντιον) Μακεδ.

Γιὰ βάλι τοῦ χιράκι σου 'ς τὴν ἀργυρῇ τὴν τζέπη
 (ἀργυρῇ τσέπη = θυλάκιον οἶονε ἀργυροῦν, ἤτοι πλήρες
 νομισμάτων) αὐτόθ.

Κε ἄπλωσε τὰ ξεράδια σου 'ς τὸν ἀργυρό μου κόρφο
 νὰ βρῇς δυὸ κιτρολέιμονα ὅπου μοσκοβαλᾶνε
 (ἀργυρὸς κόρφος = ὁ λευκὸς ὡς ὁ ἀργυρός) *Ηπ.

*Ε γῆς ποῦ πάτιεν ἀργυρῇ, | ἔ τάβλα πῶτρωε χροουῇ,
 τὰ πιάττα - ν - ἀσημένια
 (τὸ ἀργυρῇ γῇ κατ' ἀναλογ. τοῦ τάβλα χροουῇ καὶ πιάττα
 ἀσημένια) Μεγίστ.

*Σ τὸν πύργο μας τὸ σιερό τὸν ἀργυροχτισμένον
 τρὰ παραθύρια θενὰ βρῇς ἀργυροχρουσώμενα
 τῆς μάννας μου 'ναι τὸ χρουσό, τ' ἀργυρο τοῦ κυροῦ μου
 καὶ τ' ὀλομαργαρίταρον εἶναι μοναχικό μου

(σιερός = σιδηροῦς, ἀργυρο παράθυρο καθὼς καὶ χρουσό ἢ
 σημαίνει τὸ στολισμένον δι' ἀργύρου ἢ ἐλέχθη ἀπλῶς διὰ
 τὸ ἀργυροχτισμένον καὶ ἀργυροχρουσώμενα) Κάμπ.

Κόσμε χρουσέ, κόσμ' ἀργυρέ, κόσμε μαλαματένια,
 ποιὸς εἶν' ἀπὸν σὲ χάρηκε καὶ ποιὸς θὰ σὲ κερδίση;
 Κρήτ.

*Εκεῖ στέκ' ἕναν κυπαρέσσ' μὲ τ' ἀργυρᾷ ριζία
 (ἐκεῖ στέκεται ἕνα κυπαρίσσι μὲ τὰς ἀργυρᾶς ρίζας) Κερασ.
 Συνών. ἀσημένιος. β) Οὐδ. πληθ. οὐς., ἀργυρᾷ κο-
 σμήματα Θράκ. (Κεσάν.): *Ἀσμ.

Τὴν τριτ' μέρα τῆς Πασκαλιᾶς νὰ βάλῃς τ' ἀργυρᾷ σου.

2) *Ο ἔχων τὴν λευκότητα ἢ τὴν λάμπιν τοῦ ἀργύ-
 ρου Θράκ. — Λεξ. Δημητρ.: *Ἀργυρὸ φεγγάρι Λεξ. Δημητρ.
 *Ἀργυρᾷ νερὰ αὐτόθ. || *Ἀσμ.

Καὶ φάθ'καν τ' ἀργυρᾷ τ'ς βυζιὰ τὰ ἀσπρογαλατένια
 Θράκ. 3) Μεταφ. ἄριστος, ἐξαιρετος πολλαχ. καὶ Πόντ.
 (Κερασ.): Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς ἄνθρωπος Κερασ. Χρυσέσσα
 καὶ ἀργυρέσσα γυναῖκα αὐτόθ. Χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν παιδὶν
 αὐτόθ. || Φρ. Εἶπαν τὰ ξᾶ καὶ τ' ἀργυρᾷ (ἐνν. λόγια, εἰρω-
 νικ. ἐπὶ χονδροειδῶν ἀστείων, βωμολογιῶν) Θεσσ. *Ἀργυρὸ
 τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ τὸ στόμα (ἐπὶ λόγων καλῶν ἀνθρώ-
 που ἀγαθοῦ) Πελοπ. (Μεσσ.) *Ἀργυρὸ τὸ μίλημα καὶ χρυσὸ
 τὸ σώπα (ἢ σιωπὴ πολλαχὶς πολυτιμότερα τοῦ λόγου ἔστω
 καὶ καλοῦ) ἄγν. τόπ. Μπήγω τὴν ἀργυρῇ (ἐνν. φωνή, εἰρων.
 ἐπὶ ἰσχυρᾶς φωνῆς) Ἀρκαδ. || *Ἀσμ.

*Εδῶ μᾶς εἶπαν κ' ἤρθαμαν 'ς τὸν ἀργυρὸν ἀφέντη,
 πῶς νὰ τὸν ἀργυρίσουμε καὶ πῶς νὰ τὸν εἰποῦμε;
 *Ηπ.

Κυρὰ χρουῇ, κυρ' ἀργυρῇ, κυρὰ μαλαματένια,
 κυρὰ μ', ὄντα στολίζεσαι καὶ πᾶς 'ς τὴν ἐκκλησιά σου,
 βάνεις τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι κύκλο,
 βάνεις καὶ τὸν αὐγερινὸ καθάρειο δαχτυλίδι
 αὐτόθ.

Κόρη χρουῇ, κόρ' ἀργυρῇ, κόρ' ἀρραβωνᾶσμένη
 Κερασ. *Η λ. καὶ ὡς ἐπών. καὶ κύριον ὄν. πολλαχ. Τὸ θηλ.
 *Ἀργυρῇ ὡς κύριον ὄν. πολλαχ. *Η λ. ὡς ἐπών. καὶ μεσν.
 *Υπὸ τὸν τύπ. τ' *Ἀργυροῦ τοπων. Νάξ. (Δαμαρ.) Σίφν.

4) Τὸ θηλ. ἀργυρῇ οὐς., κατ' εὐφημισμὸν ἢ νόσος
 εὐλογία Βιθυν. Συνών. βλογιά.

ἀργυροσελλωμένος ἐπίθ. *Ηπ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ σελλωμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. σελλώνω.

*Ο φέρων ἐφίππιον ἀργυροῦφαντον ἢ δι' ἀργύρου
 πεποικιλμένον: *Ἀσμ.

*Εδῶ 'χουν χίλια πρόβατα καὶ δυὸ χιλιάδες γίδια,
 ἐδῶ 'χουν χίλια ἄλογα ἀργυροσελλωμένα.

ἀργυροσεντουκάκι τό, Ἰων. (Κρήν.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ οὐς. σεντουκάκι.

Κιβωτίδιον ἀργυροῦν: *Ἀσμ.

*Ἀργυροσεντουκάκι μου κί ἀργυροκλειδωμένο,
 ποῦ σ' ἄφηκα μ' ἕνα κλειδί, τώρα σ' εὔρα μὲ δέκα
 (περὶ τῆς μετοχ. ἀργυροκλειδωμένο ἰδ. ἀργυρο-
 κλειδώνω).

ἀργυροσκουφᾶτος ἐπίθ. Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς, τοῦ οὐς. σκούφια καὶ τῆς
 παραγωγικῆς καταλ. - ᾶτος.

*Ο φορῶν ἀργυροῦν σκουῖνον: *Ἀσμ.

Τρακόσοι Τοῦρκοι τὴ δραβοῦ γαί χίλιοι 'εντισάροι
 καὶ δεκοχτὼ Χανιόπουλλα ὄλ' ἀργυροσκουφᾶτα.

ἀργυρόσπαθο τό, ἰδ. ἀργυρο- (II).

ἀργυροστέφανος ἐπίθ. ΑΒαλαωρ. *Εργα 2,276.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ οὐς. στεφάνι.

*Ο ἔχων ἀργυροῦν στέφανον, ἐπὶ τῆς σελήνης: Ποίημ.
 Φεγγάρι ἀργυροστέφανο, ποῦ δίδεις φῶς 'ς τὸ φῶς μου.

ἀργυρόστομο τό, ἰδ. ἀργυρο- (II).

ἀργυροτάψι τό, Βιθυν.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ οὐς. ταψί.

*Ἀργυροῦς δίσκος: *Ἀσμ.

Τὸ χατζαράκι ἔβγαλε, τὴ γεφαλὴ τῆς πῆρε,
 'ς τ' ἀργυροτάψι τό 'βανε, 'ς τὴ δεθερά τό πάει.

ἀργυρότοξος ἐπίθ. Πόντ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀργυρότοξος.

*Ο ἔχων τόξον ἀργυροῦν: *Ἀσμ.

*Ἀς ἔμουν παλληκᾶρι δωδεκάχρονο,
 ἂς εἶχα καὶ τὴν κάλη μ' ἔξ ἑφτάχρονο,
 ἂς εἶχα καὶ σαῖτταν ἀργυρότοξο,
 'ς σὸν οὐρανὸν ἐβγαίν'να, τ' ἄστρα τόξενα.

ἀργυροτσιβωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυρουτσιβου-
 μένους Θράκ. (Αἰν.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ *τσιβωμένος μετοχ.
 τοῦ ρ. *τσιβώνω < τσιβί.

*Ο καρφωμένος δι' ἀργυρῶν ἤλων: *Ἀσμ.

Βρίσκει τοῖς πόρτις σφαλιχτὲς κί ἀργυρουτσιβωμένους
 κί τὰ παραθυράκια του ἀργυρουκλειδωμένα.

ἀργυροτδορακάτος ἐπίθ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Εκ τοῦ οὐς. ἀργυροτδοράκο καὶ τῆς παραγωγικῆς
 καταλ. - ᾶτος.

*Ο ἔχων ἀργυρᾷ ἐνώτια: *Ἀσμ.

Τίνος εἶναι τὰ πρόβατα τ' ἀργυροτδορακάτα;

ἀργυροτδοράκο τό, Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ οὐς. τδοράκι.

*Ενώτιον ἀργυροῦν: *Ἀσμ.

Βγάζει τὰ γιουρτενάκια τῆς καὶ 'ς τὰ σκυλλὰ τὰ βάνει,
 βγάζει τ' ἀργυροτδοράκα τ'ς, 'ς τὰ πρόβατα τὰ βάνει
 (γιουρτενάκια = περιδέραια).

ἀργυροφαλκωνιά ἢ, ἀμάρτ. ἀργυροφαρκωνιά Νάξ.
 (*Ἀπύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρὸς καὶ τοῦ οὐς. φαλκωνιά.

*Ωραῖος ἱέραξ: *Ἀσμ.

Ξύπνησε, πετροπέδικα κί ἀργυροφαρκωνιά μου,
 ξύπνησε σὺ ποῦ ρέεσαι ν' ἀκούσῃς τὴ λαλιά μου.

